

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. Сливница, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, I-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и пета
година в следния състав:

Председател: Людмила Людм. Митрева

при участието на секретаря Паулина Бл. Велкова
като разгледа докладваното от Людмила Людм. Митрева Административно
наказателно дело № 20251890200173 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Я. Л. Б. срещу Електронен фиш № *****,
издаден от АПИ, с който му е наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 179,
ал.3 ЗДвП.

В жалбата са изложени твърдения, че електронният фиш е незаконосъобразен,
доколкото при издаването му са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се,
че отговорността е погасена по давност.

Административно-наказващия орган е депозирал отговор на жалбата, с който оспорва
същата. Излагат се съображения за правилност и законосъобразност на изданието
електронен фиш.

**Районен съд - Сливница, като прецени събраните по делото доказателства по
свое убеждение, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за
установено от фактическа и правна страна следното:**

По допустимостта на жалбата:

Жалбата се явява процесуално допустима, подадена в законоустановения срок и от
легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване.

По същество:

От представения по делото Електронен фиш № *****, издаден от АПИ
/л.368 дело СРС/ се установява, че на Я. Л. Б., като собственик на ППС лек автомобил
„****“, с рег. № ***** с технически допустима маса от 2300, е
наложена глоба в размер на 300 лева, за това, че на 03.01.2022 г. в 09.45 ч. е установено
нарушение на посоченото по-горе ППС с движение по път I-8 км 41+234 с посока нарастващ
километър, включен в обхвата на платена пътна мрежа без да е заплатена дължимата пътна
такса по чл.10, ал.1, т.1 ЗП. Нарушението е заснето с контролно устройство № 40671.

По делото не се спори, а и от събраните по делото доказателства, а именно
електронна справка за процесното МПС /л.372 СРС/, се установява, че същото е собственост

на жалбоподателя и има характеристиките на ППС по чл. 10а, ал. 7, т.1 ЗП - пътно превозно средство с обща технически допустима максимална маса до 3.5 тона, на четири колела, предназначено за превоз на пътници.

Не се спори и че жалбоподателят е бил водач на процесното МПС на дата 03.01.2022 г. в 09.45 ч. Наред с това не е представил декларация, че друг е управлявал МПС-то, съгласно чл.189, ал.5 ЗДвП.

Съдът намира, че електронният фиш е издаден от компетентния за това орган – Агенция пътна инфраструктура, съгласно чл.10, ал.10 ЗП, както и че съдържа всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 189, ал.4 ЗДвП.

По делото не се спори, а и от представения доклад и снимково изображение от контролно устройство № 40671 към него /л.369-372 СРС/ се установява движение на това ППС на 03.01.2022 г. в 09.45 ч. на път I-8 км 41+234 с посока нарастващ километър, които се ползват с обвързваща съда доказателствена сила за посочените обстоятелства, като оборването им е в тежест на нарушителя по аргумент от чл. 189, ал.1 ЗДвП.

Не се спори, че посоченият по – горе участък, като републикански път, е включен в списъка на пътищата в обхвата на платената пътна мрежа, по които може да се събира такса за ползване на пътната инфраструктура - винетна такса, или такса за изминато разстояние - ТОЛ такса, което се установява и от прието от Министерски съвет Решение № 127 от 28.02.2020 г. за промени на списъка на републиканските пътища, за които се събират такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса, обнародвано в Държавен вестник.

Същото се установява и от цитираното решение, с което съдът служебно се е запознал от сайта на Държавен вестник, бр.19, от 06.03.2020 г.

Поради това за преминаване през същия от процесното МПС се дължат таксите по чл.10, ал.1, т.1 ЗП, съгласно която заплащането на винетната такса дава право на едно пътно превозно средство да ползва за определен срок платената пътна мрежа.

Разпоредбата на чл.139, ал.6 ЗДвП регламентира задължение на водача на пътно превозно средство преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице.

Условията, редът и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 7 от ЗП, се определят с наредба на Министерския съвет в съответствие с изискванията на Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Директива 2004/52/ЕО.

В изпълнение на законовата делегация е приета Наредба за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, приета с ПМС № 285 от 10.12.2018 г., обн., ДВ, бр. 104 от 14.12.2018 г.

Детайлно условията и редът за заплащане на процесната такса по чл.10, ал.1, т.1 от ЗП, са уредени в чл. 5 от Наредбата. Според алинея 2 от цитираната разпоредба при заплащане на винетната такса собственикът или ползвателят декларира регистрационния номер на пътното превозно средство, категорията му и периода на валидност на винетната такса съгласно периодите, посочени в чл. 4, ал. 2.

По делото жалбоподателят не е представил доказателства за платена пътна такса /винетка/, действаща за процесната дата, предвид което съдът приема, че е налице нарушение на чл.10, ал.1, т.1 ЗП.

Това нарушение се санкционира по реда на чл.179, ал.3 ЗДвП, който предвижда, че водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лева.

Предвид изложеното съдът прима, че е налице извършено нарушение от страна на

жалбоподателя, така както е описано в електронния фиш и за което е санкциониран с него.

Независимо, че съдът приема, че по делото се установи извършено от жалбоподателя нарушение, така както е описано в електронния фиш, счита, че санкционната разпоредба на [чл. 179, ал. 3 от ЗДвП](#), противоречи на правото на Европейската общност, предвиждайки фиксиран размер на глоба, без да държи сметка за принципа на съразмерността, залегнал в [чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО](#) от 19.06.1999 г. относно таксуването на превозните средства за използване на пътни инфраструктури.

С [Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023](#) г. (образувано по отправено от АС-Хасково преюдициално запитване) е разгледан въпросът за съответствие на националната ни правна уредба и в частност на установените наказания за нарушения на националните разпоредби на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, регламентирани в [чл.179, ал.3, ал.3а и ал.3б ЗДвП](#) с принципа за съразмерност на наказанията, регламентиран с [чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО](#) на ЕП и на ЕС от 17.06.1999 г. относно таксуването на превозните средства за използване на пътни инфраструктури.

Съгласно изречение последно от цитираната норма установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. В мотивите на решението си съдът е извел, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, включително и като гарантират реално възпиращ ефект, като същевременно съблюдават общия принцип на пропорционалност. Следователно, посоченият принцип изисква не само наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, но и при определянето на наказанието и на размера на глобата или имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая.

Съдът изрично е посочил, че разпоредбите на [чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП](#), предвиждат в случай на нарушение на различни материални разпоредби от [този закон](#) глоби и имуществени санкции с фиксиран размер, възлизащ съответно на 300 лева, 1800 лева или 2500 лева, като освен това [ЗДвП](#) не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение.

Следва да се обоснове, че макар и решението на СЕС да е постановено във връзка с преюдициално запитване по правен спор за пропорционалността на тол таксите за тежкотоварните автомобили, относим към разпоредбата на [чл.179, ал.3б ЗДвП](#), то изрично в т. 48 от същото решение съдът коментира и предвидената в [чл. 179, ал. 3 ЗДвП](#) глоба в размер на 300 лева, каквато в случая е наложена на жалбоподателя, която също, доколкото е с фиксиран размер, приема, че е непропорционална с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза.

При това нормативно положение съдът е заключил, че тази система от наказания, предвидена в [чл.179, ал.3-3б ЗДвП](#), не предвижда никаква възможност за индивидуално определяне на наказанието от националните съдилища, а при тези условия налагането на глоба или на имуществена санкция с фиксиран размер за всяко нарушение на някои предвидени в закона задължения, без да се предвижда различен размер на тази глоба или имуществена санкция в зависимост от тежестта на нарушението, изглежда

непропорционално с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза (в този смисъл [решение от 22.03.2017 г., Euro-Team и Spiral-Gep, C-497/15 и C498/15, EU: C: 2017: 229](#)).

По аргумент на тези съображения съдът е приел, че на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че [чл. 9а от Директива 1999/62](#) трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административно - наказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. Прието е, че строгостта на санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението.

СЕС многократно е подчертавал ([Решение от 17.04.2018 г., C-414/16, т. 68, C-537/16, т. 56](#)), че административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели и санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението, така че да стане пречка за закрепените в Договора на ЕО свободи. СЕС сочи, че за да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

Следва да се посочи, че макар и държавите членки да са компетентни да изберат средствата, в това число санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно им изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи.

В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на правото на Европейския съюз, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат.

Доколкото принципът на пропорционалност е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които държавите-членки трябва да спазват, то националната юрисдикция е длъжна да приложи правото на Съюза в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като при необходимост остави без приложение всяка разпоредба, която, ако бъде приложена, предвид обстоятелствата по случая, би довела до несъответстващ на правото на Съюза резултат.

По силата на [чл. 144 от АПК, Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023](#) г. на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

При съобразяване на задължителното тълкуване на Общностното законодателство се налага и изводът, че наложената глоба, определена съгласно действащото българско законодателство, противоречи на основаните принципи на Общностното право, което обуславя незаконосъобразност на процесния ЕФ на самостоятелно основание, доколкото размерът на наложената глоба е в противоречие с [чл. 9а от Директивата](#) поради липса на съразмерност спрямо преследваната от законодателя цел, изразяваща се в липсата на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, при съобразяване на неговите особености.

Това е така, макар и към момента за нарушенията по Закона за движение по пътищата да може да се прави преценка за квалифициране на деянието като маловажен случай по [чл.28 ЗАНН](#), по смисъла на [пар.1, т.4 ДР на ЗАНН](#), доколкото разпоредбата на [чл.189з, ал.1 ЗД](#), която регламентира, че за нарушенията по ЗДвП не се прилага разпоредбата на [чл.28](#)

ЗАНН, е обявена за противоконституционна /бр.38 ДВ от 09.05.2025 г./, доколкото наказанието по чл.179, ал.3 ЗДвП е във фиксиран размер, поради което липсва възможност да се прави преценка за тежестта на нарушението с оглед спецификата на всеки конкретен случай и то да бъде санкционирано с оглед тази конкретна тежест.

Съдът не би могъл да отстрани последиците от непропорционалността на санкцията в рамките на настоящото производство предвид действието на принципите за законоустановеност на наказанието и забраната по [чл. 27, ал. 5 от ЗАНН](#) за определяне на наказанието глоба под предвидения му най-нисък размер. В този смисъл е цитираното по-горе решение на СЕС - т. 49.

Горното обосновава незаконосъобразност на електронния фиш, доколкото наложената с него санкция, противоречи на правото на ЕС.

Относно възражението на жалбоподателя за настъпила погасителна давност на административно-наказателната му отговорност за нарушението по процесния електронен фиш, съдът не споделя същото.

По силата на препращащата норма на [чл. 11 от ЗАНН](#) - по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в [ЗАНН](#) не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК.

Съобразно разпоредбата на [чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК](#) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези, дадени в предходните точки на същата алинея. В [чл. 81, ал. 3 от НК](#) е предвидена абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай [т. 5 от този член от НК](#)). Тъй като наложеното наказание е глоба, то съгласно предвиденото в [чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК](#), давността по отношение на този вид наказание е три години, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя, е четири години и шест месеца.

В случая видно от представената по делото справка за история на обработка на електронния фиш /л.67 – РС - Сливница/, същият е издаден на 25.05.2022 г., когато е подписан, близо три месеца след извършване на нарушението – 03.01.2022 г. С издаването на електронния фиш е прекъсната давността и е започнала да тече нова, съгласно разпоредбата на чл.81, ал.2 НК, доколкото действието по издаване на електронния фиш е такова, насочено срещу нарушителя. Електронният фиш не се издава автоматично със заснемане на нарушението, а е необходима да бъде подписан, за да се генерира като електронен документ. По аргумента по-горе давността е прекъсната и с връчването на електронния фиш на жалбоподателя на 28.03.2025 г., видно от приложената по делото обратна разписка /л.373 СРС/, тоест преди да е изтекла предвидената в закона 3-годишна давност.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски се пораждат за жалбоподателя, който е направил искане за присъждане на такива и доказва разноски в размер на 400 лева, за реалното плащане на което е представена разписка, обективизирана в договора за правна защита и съдействие /л.56 РС - Сливница/.

АНО е направил своевременно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

В Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в чл.18, ал.2, вр. с чл.7, ал.2, т.1 е предвидено като минимален размер на адвокатското възнаграждение за представителство по делото с процесния интерес сума в размер на 400 лева, поради което съдът приема, че заплатено адвокатско възнаграждение е съобразено с предвидения в закона

минимум и отговаря на правната и фактическа сложност на делото, поради което ще се присъди в пълен размер.

При тези мотиви и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 ЗАНН, Районен съд - Сливница

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП № *****, издаден от АПИ, с който на Я. Л. Б. е наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 179, ал.3 ЗДвП за нарушение по чл.139, ал.6 ЗДвП.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура", БУЛСТАТ ***** **ДА ЗАПЛАТИ** НА Я. Л. Б., ЕГН ***** сумата в размер на **400 лева** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на глава XII от АПК пред Административен съд – София област в 14-дневен срок от получаване на съобщение за изготвянето му и на основанията, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – Сливница: _____